

Min fynske odysse

Jeg ved, jeg skriver til et publikum, der bærer en lang, spændende og til tider farefuld sejlerkarriere i rygsækken, derfor kan min spæde og korte karriere til søs nok næppe kaldes en odysse. Dog vil jeg tillade mig at bruge betegnelsen om mine strabadser rundt om Fyn til den verdensberømte single hand-sejlads, Silverrudder.

Først vil jeg fortælle lidt om mit ophav, mit lille hav rundt om Ærø. Dér, hvor alting begyndte engang for 20 år siden. Sejlads er en sport for mig, en hobby, som jeg aldrig rigtigt har gjort så meget ved, når man sammenligner med andre sejlsportsfolk rundt omkring i Danmark. Det har, efter min egen bedømmelse, noget med økulturen at gøre. Min familie stammer fra én af Danmarks største maritime miljøer, nemlig Marstal på Ærø. Min ærøske slægt er flere generationer tilbage vokset op med en far til søs. En fraværende sømand, der kom hjem med oplevelser i ærmet. Både død, ulykke, eksotiske krydderier og udstoppede dyr. Ja, havet var overlevelse. Sådan er det heldigvis ikke helt længere, men det tror jeg har præget min tilgang til sejlads, og derfor skylder jeg det et par linjer.

Siden jeg startede min egen fortælling til søs i optimistjollen, har jeg altid haft en lille iboende frygt for havet plantet i kroppen. Men, som så meget andet, må man gøre det nok gange, udfordre grænser og bruge tid, masser af tid. Det har jeg sat mig for, og derfor valgte jeg, stærkt inspireret af min far, at stille op til Silverrudder i min egen folkebåd Pegasus, DEN 639, med tanken om at kunne udfordre mig selv, lære båden rigtig godt at kende og nyde mit helt eget selskab. Jeg havde ikke ambitioner om noget som helst andet end i hvert fald at sejle over startlinjen. Så jeg meldte mig til.

I starten af september begyndte jeg at skænke den forestående marathon-sejlads en tanke godt hjulpet på vej af mit kyndige bagland af erfarne sejlere. Jeg indså pludselig, at jeg hverken kunne bruge tid på studier eller arbejde i ugen op til. Jeg måtte gå all-in for at rigge båden ordentligt til inden start.

Nå, men fredag d. 18. september 2020 oprandt. De meldte milde vinde og modstrøm ved starten ud for Christiansmindebroen i Svendborgsund. Jeg skulle bare ud i det... Løbet med 'small keelboats' startede kl. 11.00, og vi skulle østen rundt om Fyn. Så meget vidste jeg.

Jeg kom for sent til starten, men da de fleste både bare lå og drev og valgte de forkerte hjørner ud gennem det smalle løb, kunne jeg virkelig bruge alt det, jeg havde lært til aftensejladserne på Lunkebugten. Jeg kunne i hvert fald holde lidt gang i båden i forhold til de andre.

Da jeg rundede sidste bøje lige syd for Thurø, kom der vind. Overraskende nok så meget vind, at jeg løb 4-5 knob. Uh, det lettede. Nu kunne jeg nyde sejladsen med selvstyreren

på og masser af herlig proviant i køletasken. Min far kom blæsende forbi i sin 11-meter med flyvesejlene oppe. Det var dejligt at vide, vi var i det "sammen".

Vinden skulle dø, så det var bare om at sejle på det, der var. Der skulle stå vind under Fyn, og den ville være agterlig op gennem Storebælt. Det holdt. Jeg bommede et par gang uden de store problemer. Helt oppe ved lavbroen døde vinden dog lidt ud, så der endte jeg med at gå fra kryds til læns og tilbage igen, da jeg kom ud på den anden side af lavbroen. Her havde jeg til gengæld opsnuset, at jeg måtte fange medstrømmen ude i bæltet. På kryds fungerede min selvstyrer knap så godt, så jeg bandt et stykke snøre til rorpinden, der gik rundt om spillet. Så kunne jeg sidde lidt i læ af alting bag skottet og alligevel styre. Nu var mørket snart ved at falde på, det ville blive koldere, og jeg måtte fokusere på at holde mig varm og mæt. Jeg klædte mig på med uldundertøj, heldragt, lavede te og suppe med varmt vand fra termokanden.

Næste farvandsafmærkning var på vestsiden af Romsø. Jeg skulle have lanterne og pandelamperne i gang. Ved toppen af Fyns Hoved valgte jeg at fortsætte et godt stykke nordpå. Pludselig følte jeg mig virkelig på udebane. Der var T-ruten og mange både omkring mig. Sejlbåde med toplanter kan være svære at se i mørket...

Der tikkede en besked ind fra min faster, der var på nattevagt: "Kære Petra, De varmeste tanker og knus til dig derude på havet! Håber alt vel, og det ikke er for koldt for dig!! Det er bare så flot og sejt, at du deltager i sådan et ekstremt foretagende!! Er meget stolt, og alle på skadestuen er orienteret! Kan du nu holde modet oppe derude og husk, bedstefar passer på dig i den stjerneklare nat!".

Guud ja... Natsejlad er jo noget helt magisk. Det er barndomsminder fra de lange sommerture i vores familiebåd, Halberg Rassy 41. Det er min gamle bedstefar ved roret med ild i piben. De minder beroligede mig, og jeg havde ganske få betænkeligheder ved at sidde dér ved rorpinden alene.

Da alle indtrykkene havde lagt sig, kunne jeg virkelig nyde øjeblikket. Jeg havde udsigt til en 'New York skyline' af lanterner, stjernes kud på himlen, varme og tid. Tid til at fundere over mange ting, også min søulk af en bedstefar, jeg mistede for et par år siden.

Som natten skred frem, kom trætheden, men heldigvis havde jeg mine supporters på land i røret et par gange til at holde mig gående. Snak om vejrudsigter, strømforhold, sejltrim... Jeg havde forbavsende længe Æbelø i sigte. Endelig, endelig rundede jeg den. Dagen gryede, og jeg begyndte for alvor at blive ukoncentreret og træt. Jeg satte mig med rorpindsforlænger i hånden og blundende. Så snart jeg mistede grebet om rorpindsforlænger, vågnede jeg. Et godt trick, jeg havde lært.

Ved halvsektiden var jeg helt ude af stand til at holde mig vågen, følte jeg. Jeg ringede min mor op og sagde: "Fortæl mig bare noget. Hold mig vågen". Jeg måtte have hjernen i gang. Jeg krydsede inde under Båring Vig. Vinden var døende, og modstrømmen i Lillebælt truede forude. Jeg ringede min far op. Han havde kastet anker ved fem-tiden

ved Strib Fyr og berettede om vindstille og stærk modstrøm. Der var opgivende vejrudsigter for det næste døgn.

Nu måtte jeg lægge en plan. Jeg kunne holde mig oppe ved tanken om, at jeg kun skulle holde ud til Strib Fyr, hvor jeg kunne vække min far. Nu gjaldt det derfor "kun" de sidste krydsben. Jeg skulle fange den svage vind og søge strømlæ ved indsejlingen til Tragten. Da solen stod op og for alvor slog igennem ved syv-tiden, var jeg flyvende igen. Ny dag, varme og morgenmad. Jeg havde følelsen af at kunne fortsætte sejladsen i det uendelige.

Jeg blev samlet op af min far, der havde givet op. Rundt om hjørnet under Lillebæltsbroen kom en skov af sejl til syne. Det så fuldstændigt umuligt ud at stævne strømmen. Tragten levede op til sit navn, som den så tit gør.

Vi fik manøvreret os op på siden af hinanden, lod sejlede gå og tændte påhængsmotoren. Sikke en lettelse. Jeg havde sejlet 25 timer nonstop siden dagen før. Jeg ringede og meldte mig udgået. Det lykkedes først at komme igennem på linjen i tredje forsøg. Der var andre end mig, der havde kastet håndklædet i ringen.

Nu var det hjem mod Marstal, det vil sige motorsejlad de næste 12 timer. Jeg kunne endelig gå under dæk og få et par timers søvn.

Kun 8% af det samlede deltagerfelt gennemførte Silverrudder 2020. Jeg melder klar igen næste år med et endnu stærkere håb om at kunne gennemføre!

**Petra Jørs
DEN 639**

